

Fragment d'una lletra

Un company nostre ha rebut una lletra del seu amic F. T., qui té negoci establert a Barcelona i que, pel motiu de venir cada any a passar l'estiu a la seva caseta del carrer de Ricoma de nostra ciutat — terra que l'ha vist néixer —, és molt coneixedor de les nostres coses. Del dit escrit en copiem les següents ratlles:

“...del què em dius en la teva carta, de jo i d'Acció Catalana, dec contestar-te que l'únic que hi ha és la meua vella amistat amb En Bofill, el què ha motivat la meua coneixença amb En Rovira; però dec repetir-te que políticament jo estic identificat amb Acció Republicana, sense que això vulgui dir que els primers siguin una mala cosa, però em fan fàstic alguns dels seus elements que, em consta, trafiquen amb la Lliga, i d'aquella casa ja saps que no en puc sentir parlar. Això mateix és el que motiva constants disgustos a En Rovira, perquè ho ha comprovat, i com que ell sent amb tota l'ànima la causa d'Acció, li repugna i sols treballa per a evitar-ho.

I, ara, aguanta't. ¿Saps qui ha redactat unes fulles que, per a la constitució a Granollers d'una Delegació d'Acció Catalana dirigeixen al vostre poble uns quants veïns? Doncs les ha redactades En Riba! I ho sé pel mateix Rovira, que està que treu llet.

M'ha ensenyat una còpia, que m'ha dit li havia enviat l'Andreu Busquets, aquell nebotet que, segons em digué En Camillo “ara se li porta tan bé”.

En Rovira té un xicot de molta confiança que treballa a “La Publi” i que és amic d'aquell mussol d'en Rosell, i l'hi ha xerrat tot. Ell, de primer no s'ho creia, però avui m'ha dit:

“Creieu-me, T...; la primera part de la fulla — que de res s'assembla amb la segona — no la pot haver escrita cap altre cap-gros més que En Riba. Vaja, sembla mentida que En Josep Maria no hagi donat entenent a En Ventosa de que li treguin aquella mona del seu costat. Jo, a aquests nois ja els picaré els dits i diré a En Ragasol que quan em recomani a algú d'allà dalt, no em presenti cap escuder d'En Riba.

Jo, T..., ja sé com penseu i els recels de casa nostra teniu; però jo us prometo que cap Riba de la Lliga no m'ha d'enredar la troca”.

Ja saps que jo els conec tots aquests nois que firmen la fulla. A tots no, perquè n'hi veig tres, un tal Busquets — que no és el nebot de l'Esteve, un tal Llobet i un tal Taberner, que no els conec ni els he sentit nomenar mai; ara, els altres, començant per aquell “baritono” fill del Paco Plata i acabant pel vailet de can Recort — que encara deu portar la “pastilla” a la solapa — amb el programa que els sentia gargaritzar aquest estiu per les taules de “La Guatlla”, creu que arribaran lluny.

No obstant i la poca confiança que tinc amb els que “fan llum” a En Rovira, crec que ell hi posarà mà. Només mancava que hi firmés aquell Jazz-band amargat, que, segons el seu “amo”, és el més republicà del poble!... Ja et dic jo...

El què dius del candidat d'Acció Republicana, no hi ha res en concret, ni crec que sigui el nom que em dius. Suposo que cercaran una personalitat de prestigi i no dubto que guanyarem”.

LA NOTA DE LA SETMANA

Conferència electoral

Abans d'ahir donà una conferència, a l'Alhambra, l'ex-candidat a diputat a Corts regionalista, En Josep M.ª Trias de Bes.

Presidí l'acte el Pare Aubanell, qui digué quatre *ñiñerías* i afirmà tot seriós que el senyor Trias «s'ho porta tot»; i parlà per *ilusions*, el corresponal de «La Nau» i futur — futur, eh? — alcalde republicà de Granollers, En Ramon Montanyà i Guasch.

El senyor Trias de Bes va fer un gran discurs; el que hom en diu un gran discurs, i deixà astorats no pocs dels seus oients.

Afirmà que en els tractats internacionals són reconeguts els Drets de l'Home; i tota la conferència fou de cara a la unió liberal; és dir, fou un himne a la Llibertat i a la Justícia, amb unes lletres tan majúscules que el podria subscriure tothom, però no els electorers de la Lliga, que quan vinguin eleccions no sabrien trobar la manera de quedar bé amb ells mateixos.

La Llibertat i la Justícia, com a drets internacionals, estan molt bé — deia un hisendat, en sortir; — però que no ens empipin massa amb aquests cuentos...

A la sala hi havien tots els que hi havien d'haver. No hi faltava cap d'aquells senyors de la comarca que assistiren a tots els àpats i a tots els desfiles — amb escopeta o sense — que durant els sis primers anys de la Dictadura es celebraren pels PUPINS a Granollers.

Es dir, sí; hi faltava En Torras.

En Trias va dir que, per damunt de la voluntat del poble, no hi pot haver cap altra voluntat.

Però En Trias de Bes és de la Lliga i la Lliga tothom sap que es desvia per a apuntalar altre poder... que no és precisament el poder del poble, ni la voluntat d'aquest.

Això que ha dit En Trias, — deia un periodista local, significat pel seu mal gèniet, la seva tossuderia i el seu radicalisme republicà, — jo ho subscriuria íntegrament. Però trobo que no «lliga» amb el que fa la Lliga.

I què ha de lligar, sant cristià!...

Però, que no ho sabeu encara que tot això és... política?

En Trias, en un to patètic que ens deixà tots eternits, recordà els dies de la seva presó i el moment de recuperar la seva llibertat.

Però es descuidà d'explicar l'emoció que devia sentir el dia 13 de setembre de 1923 en pujar, el primer de tots, les escales de Capitanía General per a anar a posar-se a les ordres del Dictador... acabat de néixer.

Ara tenim entès que, «en vista de l'èxit» d'aquesta conferència, En Ramon Montanyà vol que En Trias en dongui una altra organitzada pel partit més republicà — que és el seu, naturalment, — la qual probablement versaria sobre el tema: «Els perills de jugar amb foc».

El senyor Trias explicaria la tessi de que «sempre que la dictadura no favoreixi els teus plans, revolta't contra la dictadura». És un principi liberal internacionalitzat ja de molts anys i practicat aquí per tots els liberals i republicans... de la suïssa catalana.

La conferència d'En Trias portà tants automòbils i tants pàgesos a Granollers, com qual-sevol visita del Rei.

Llàstima només que no hi va haver àpat!

Uns diuen que tot el que va dir En Trias no era sino un cuento.

I altres sostenen que l'acte de divendres fou un *recuento*.

Uns i altres creiem que tenen raó.

Va ésser un *cuento* i un *recuento*. — GRÈMIT

Investides

Cavallers, tot va enrenou. Ja han estripat l'americana a l'Alcalde, de tant estirar-li.

Uns per la dreta, i altres per l'esquerra.

Tots ho volien, però «no me toquéis la marina». El mercat — ho sabem de bona tinta — no serà traslladat.

Tant és que el Camilo cridi com que no cridi. Ho sabem de bona tinta, i no tenim el nas de l'Aymerich, nosaltres.

Sí no, «al tiempo», senyor Salgot.

— La flaire de santedat d'En Peret, és perfumeria barata.

Té unes intencions!... Ara, el que passa és que no té res més.

— En Rosell de les plaques i en Canals Carreño, «el desaseado», no es deixen «ni a sol ni a sombra». Treballen en estreta col·laboració.

No serà una Agència Administrativa el que muntaran, però que muntaran a cavall per a servir d'escuders al senyor Rosàs, quan passi la frontera, és evangèlic.

— Hom diu que el senyor Julià Prat, un dels dos firmants de la fulla dels *honrats*, ha estat amonestat perquè havia de pagar unes pessetes al Matader que servien per a abonar un nombre de kilos que, degut a una combinació per ell estudiada, es trobaven de menys feia uns dies en fer el recompte del pes «en viu» dels bens.

Hom ens assegura, però, que es va conformar amb l'augment i que ja ha pagat les pessetes.

Es clar, com que són tan honrats!

¿Ja n'estan enterats, de tot això, l'Alcalde i el delegat de Mataders dimissionari, senyor Aymerich?...

— Els periòdics de la localitat publicaren, el passat diumenge, un Edicte signat pel Batlle senyor Rosàs i Macià, pel qual es convocaven tots els industrials compresos en la Llei, per a una reunió que havia de tenir lloc a l'Ajuntament al fi de constituir els Gremis oficials que, segons manen les disposicions tributàries, han de constituir-se cada any.

Però es veu que aquest Edicte no portava el *Visto Bueno* del dictadoret local, el «Jorobado de Nuestra Señora», ni tampoc s'havia consultat amb el més fervent adorador de «Sant Penca-ràs», i senyors, no es celebrà la reunió.

Als del Centre Gremial no els venia bé, aquella reunió; no estaven preparats, i obligaren al Batlle, senyor Rosàs i Macià, a suspendre la reunió per ell convocada, quan els industrials esperaven ja a Ca la Ciutat, faltant a les disposicions que regulen aquests actes.

Res, res! Es veu que per sobre de tota Llei i de les disposicions de l'Alcalde, no hi ha sino la voluntat sobirana del «Sanyó Ramon»

El Sanyó Ramon...

«El Sanyó Ramon» és l'amo del cotarro.

No fa pas molts anys que, en parlar del Centre Gremial, ho feia en forma ben despectiva. Amb la seva peculiar agressivitat, fruit d'imaginació malaltica, ens recitava contes que l'embadalien quan era mainada.